Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2017. november 200 Ft

P. Kercza Csaba Asztrik OFM

Az Élet elnyelte a halált

A halál és az élet kultuszának összeütközése nem újdonság. Ezt már a húsvéti alleluja folytatása is megénekli: „[…] az Élet a halállal, megvív csoda csatával […]”. (Sequentia T. P.) A háború szereplői: Jézus Krisztus az Élet Királya, és ellenfele a Sátán a kárhozat hercege. Végső tanulság: Ne játssz a pokol tüzével!

A Jézus által megkezdett győzelem három területen fejti ki hatását: A lélekben a hűség, a szellemben az igazság, a testben az Istennek szentelt tér-idő, röviden igazságosság színterein.

XVI. Benedek pápa vezette be a halál kultusza kifejezést, pontosítva elődjét Szent II. János Pál pápát, aki figyelmeztetett a halál kultúrájának romboló erőire. Annál is fontosabb ez a pontosítás, mert immár bizonyos, hogy társadalmunkon kezd beteljesedni Benedek emeritus pápa próféciája, amit a Közép újrafelfedezése c. kötetében írt: *„A nyugatnak nincs más politikai jövőképe, mint egy újratervezett kommunizmus.” (vö. Fatima c. Római Dokumentum)*

A kommunizmus minden látszat ellenére nem egy politikai fenomén, hanem lényegét tekintve egy társadalmi szintű mágia, vagyis az emberfeletti erők haszonelvű manipulálása. A politikai teológiából kapott szellemi diagnózis a jelenkori helyzetre, hogy ami körül vesz bennünket és vár ránk, az vértanúságot követel a keresztény lélekben, a szellemben és a testben is. De előbb kulturális ellenállást, ami csak pontos körmeghatározásra épülhet.

Miben áll a halál kultúrája és a halál kultusza közötti különbség? Abban, hogy a kultúra „csak” hatást gyakorol ránk, a kultuszt azonban műveljük. A gyakorlatban, tehát a halál kultúrája azt jelenti, hogy meg vagyunk kínálva a halál melletti döntéssel, mint pl.: Lelki romlás: szövetségtörés. Szellemi romlás: a nem teljes igazság egészként kezelése pl.: hazugság; megtévesztés; horror és bizarr, sátánizmus, téveszmék képzetei filmek segítségével; mesterséges intelligencia; történelemhamisítás, társadalmi és intézményi bűnök. A testi romlás: foganás-szüntető abortusz tabletták, gender ideológia; eutanázia, házasságtörés valamint őssejt-, szerv-, és emberkereskedelem, béranyaság, szervbérlés, testékszerek a genitáliákban, érzékszervekben, köl-

dökben, tetoválás, halál-turizmus, halál-kalandtúra, stb...

Benedek, emeritus pápa szakkifejezése, tehát azt állítja, hogy abba a fokozatba léptünk, amikor azzal a kifejezett céllal áldozunk időt, pénzt, energiát, visszavonhatatlan döntéseket, hogy győzelem-ittasan a romlást, a pusztulást, a halált juttassuk érvényre. Óvatosnak kell lennünk még azzal is, hogy a rossz dolgok kritizálásának mekkora felületet szentelünk. Sokszor a kritika lesz a leghasznosabb propaganda egy nemkívánatos ügy mellett!

A katolikusok felelőssége kozmikus, mert a katolikus kultusz – amit Jézus alapított és parancsba adott – a teremtés oka, az újjáteremtés eszköze, ami semmivel sem helyettesíthető; de egyben része nem csak a társadalomnak, hanem az ökológiai egyensúlynak, a természeti katasztrófák csillapításának és sürgeti az idők beteljesülését, az Isten uralmának végső megszilárdulását. Ha úgy érezzük, hogy megvadult a természet, akkor ennek értelmezésére a katekizmus siet segítségünkre: Azért nem szolgál a világ az embernek, mert az ember nem szolgál Istennek. Megfordítva: Ha az ember újra Istennek szolgál, akkor majd a teremtett világ is szót fogad gazdájának, az embernek.

Jézus szemszöge a katolikus világlátás, Ő odaátról – és még annál is magasabbról, a mennyből – látja a világ teljes gonoszságba fulladásának veszélyét és szövetségeseket keres, hogy a kiérdemelt valóság (Ez még nem a büntetés!) ránk ne szakadjon. Az emberiség, lelki-, szellemi- testi bűneivel ugyanis – akár tudja, akár nem, hogy bűn az, amit tesz – megnyitja a pokol kapuit és a korábban Jézus által legyőzött démonokat ismét magára és a világra szabadítja.

Jézus sokszor figyelmeztetett már bennünket, hogy legalább mi, akik hiszünk az Ő istenségében, rettenthetetlen szeretetében, ne bántsuk őt azzal, hogy parancsainak teljesítését – valami szeretetetlen követelménynek tekintve – megtagadjuk. Könyörög nekünk, hogy az oly' véres kínszenvedéssel visszaszerzett emberi méltóságunkat ne dobjuk el könnyelműen, csak azért, mert – úgymond – nincs kedvünk misére menni, gyónni, bérmálkozni, megesküdni a templomban, gyermekáldást vagy szenvedést vállalni.

Nem csodálkozhatunk azon, hogy nekünk katolikusoknak van, amit meg kell tennünk, és bőven van, amit tilos megtennünk; hogy van, amit nem szabad elmulasztanunk és bőven van, amit el kell mulasztanunk. Ebből a részkövetelményből is látszik, hogy a Római Katolikus vallás valójában a régi értelemben vett vallások feletti tekintély, mert kultuszában nem csupán egy üres cselekedetsort ismételget egy még annál is bizonytalanabb hatás kedvéért – mint egy mágus-tréner –, hanem magát az emberi természetet menti meg az emberiség számára, hogy legyen mivel Istenhez kapcsolódnia.

A kulturális ellenállás katolikus feladata, hogy a Teremtő Isten törvényei alá rendelje magát és így rámutasson azok szeretetteljes és üdvös hatására. Ezen a szintéren igaz, Jézus mondása: kardot és tüzet hoztam. Kardot, azaz Isten Igéjét, ami széthasítja az igaz és hamis világ-szőttest; tüzet, hogy lángra lobbanjon és ítéletet tartson. Ám ez a folyamat elsősorban a nagyobb szeretetért zajlik az az emberi keblekben, olykor pedig felszínre kerül érdekellentétekben.

A teremtményeknek az örök igazságokkal szemben nincsenek jogaik. Egyedül az irgalomra hivatkozhatunk, ha irgalmasok voltunk Istennel és emberrel. Most csak annyi az újdonság a közelmúlthoz képest, hogy zavarba ejtő színességgel jelentkeznek az isteneknek látszók, vagyis az új-lét reklámfigurái, az agymosott lét misszionáriusai. Ennek a hamis és új tudatállapotnak van már életviteli cerdoja is: *„Nem szabad magadat rosszul érezned!”; „Élvezet, izgalom, borzongás nélkül az élet értéktelen!”; „Makk egészségesen kell meghalnod!”.*

Ütközést élünk meg az árukínálat és az egyre halványodó keresztény tartalom kölcsönhatásában. A sok veszélyesen silány, romantikus, kéjjel fűtött, bizarr, erőszak és horror pokoli jelenségeinek reneszánsza ismét ránk tört. Mintha egy szennyvízlefolyó torkolatában örvénylő stáblista elevenedne meg, mielőtt végleg eltűnik az alvilág torkánál. Bárki is próbálja állítani, hogy ezek a kulturális üzenetek nem hatnak rá, mégis tudható, hogy minél inkább tagadja a hatást annál kiszolgáltatottabb. Az a súlyos tévedés járja, hogy a katolikusoknak ez a kis játszadozás nem árt. Lehet valaki Jézus-hívő és Helloween-bulizó párhuzamosan.

Pedig pusztán ez a vélemény is gyónás tárgya! Ez a helyzet azért siralmas, mert a jelenségek (Pl.: vasárnapi nyitva tartás és a vasárnap megszentelése) párba állítása már nem úgy tűnik fel, mint egy isteni parancs megtartása vagy semmibevétele, hanem úgy, mint jog, amit ki-ki megszavazhat, engedélyezhet magának. Valójában ezek az ellentétpárok, egymást érvénytelenítő kényszerházassághoz hasonlítanak. Nem azért, mert az isteni jó gyengébb, mint az ördögi rossz, hanem azért, mert ki-ki a saját szabad akaratával eldöntheti, hogy melyik valósággal tart. Sajnos a hozzászokás alattomosan gyorsan megtörténik, Jézus nélkül pedig nincs szabadulás.

A halál kultúrája egyébiránt maga is groteszk! Érdekes érzés halottak napján, szikrázó napsütésben a búcsúztató után a ravataltól a sírhoz kísérni, fennhangon imádkozott rózsafüzérrel a koporsót; végigmenni a zsúfolt temetőn. Mintha, a körülállók neheztelő tekintete azt üzenné: *„Mit kerestek itt! Ez egy temető, hagyjatok legalább most nyugodtan ünnepelni, a magunk módján!”*

Maga az lelkipásztorkodás sajnos nem szentel kellő figyelmet a gyász és a lelki fájdalmak gyógyítására, így eshet meg, hogy ki-ki „a bevált” öngyógyító próbálkozással egyszer csak intézményes, tekintéllyé válik. A megkereszteltek nagyobbik része, mintegy étrendkiegészítőt próbálja ki a felkínált boldogság-, és szabadulás utakat – legyenek azok a keleti vallástechnikák europanizált változatai, vagy pszicho-szoma-szocio agykontrolos hatalomszerzés eszközei: egytől egyig sarlatánságok, jeges fekete-pályák.

Jézus halála és feltámadása után már nincs elnézve semmi szellemi eltévelyedés. Jézus igazsága egyértelmű megfogalmazásban maradt ránk: *„Senki sem juthat az Atyához, csak általam.”* Ez pedig valóban azt jelenti, senki sem intézheti az üdvösségét különvélemény vagy magánpaktum útján. Nincs üdvösség sem Jézus, sem az Egyház nélkül.

A gondolkodó ember látja, hogy az anyaszentegyház valamilyen és az egyház mai gyermeke is valamilyen. E két valamilyen azonban rendkívül eltávolodott egymástól. Hátrányos megkülönböztetés és igazságtalan hízelgés lenne azt mondani, hogy mindez új jelenség: *„Bezzeg a régiek!"*. Nem! Mindez egy folyamat, ami úgy működött, hogy az Árpád-ház negyvenhét szentje, több mint tíz stigmatizáltja által összegyűjtött lelki védelmet, kincseket, érdemeket és így a teljes lelki tartalékot mára teljesen feléltük. Csekély a tudatos törekvés a Szentlélek hét ajándéka elsajátítására, a nyolc boldogság vállalására! Nem a vallásunk a vallásos, hanem az ember, aki igazul műveli a katolikus vallást, és akit eközben művel a kegyelem.

Ne hazudjunk és mentegessük magunkat ehhez hasonlókkal: *„Nekem öntörvényű a természetem.”* Emlékeztetőül: Isten nem teremt selejtet! Nem a természet öntörvényű, hanem a magatartás. Teszem hozzá: Ha valakinek a természete lenne – mondjuk öntörvényű vagy ehhez hasonló – nem is lehetne feloldozni, mert nem a természet alól oldozza fel a pap a bűnbánót, hanem a bűneinek kötelékéből és az értük járó kárhozat-büntetés alól.

Az Egyház tehát nem mágikus cselekedetekkel viszonyul a valósághoz, mintha meg lehetne vásárolni vagy manipulálni a teremtést és benne az embert, hanem a szentségekben közli Jézust és gyógyító erejét a betegségbe esett emberiséggel.

Ennek a betegségnek a neve: sötétség; tünetei: gőg, bűntudathiány, kétségbeesés, önelvetettség. De a kiút nem vásárolható meg a boltban, plázákban! Kizárólag a megtestesülésre mondott „igen”-nel orvosolható.

Ezt kérdezi az Egyház a keresztelendőtől és húsvét vigíliáján: „Ellene mondasz-e a Sátánnak? (azaz az ő személyének) Minden cselekedetének (azaz az ő Isten-tagadásának). Minden csábításának? (azaz a kísértéseinek, csábításának). Minden csatlósának? (azaz az ördögi személyeknek: mágus, abortuszt és azonos hatású tablettákat javasló nőgyógyász…) Minden pompájának? (azaz a divat-, sex-, kozmetikun-, Metál-zene iparnak…)” És csak ezután kérdezi ki a hitet, a Szentháromságról, a Krisztustörténetről és a Szentlélek műveiről.

A történelem hajnalán Ádám és Éva az Úr helyett a halált választotta. Az ott nem egy véletlen „banánhéj elcsúszás” volt, hanem tudatos döntés. A megváltás fényes ígérete és bizonyossága végighúzódott a világtörténelmen és elérkezett hozzánk. Itt van bennünk ez a hosszú történet és a kegyelem ígéretének harca. Életünk folyamán folyamatosan kínálja magát a bűn és a kegyelem. De minden hiedelem ellenére a kegyelem nem egy mimóza, meghátráló valóság, hanem harcol bennünk, a már megszerzett jóért és nem adja egykönnyen a kegyelem már meglévő győzelmeit: az erényeket.

A halál kultusza, már halálra van ítélve. ez az ítélet elkezdődött és beteljesül azzal a dicsőséges győzelemmel, amit Szent Pál írt le: Halál, hol a te győzelmed, halál, hol a te fullánkod? […] az Élet elnyelte a halált.

Preisinger család

Első zarándoklatunk Medugorje-ba

Már régóta szerettünk volna elmenni Medugorje-ba, de teljesen elérhetetlennek tűnt számunkra. Szeptemberben Medugorje-ból hozott kendőt és követ kaptunk egy közeli rokonunktól. Akkor ismét fellobbant bennünk a vágy, hogy eljussunk.

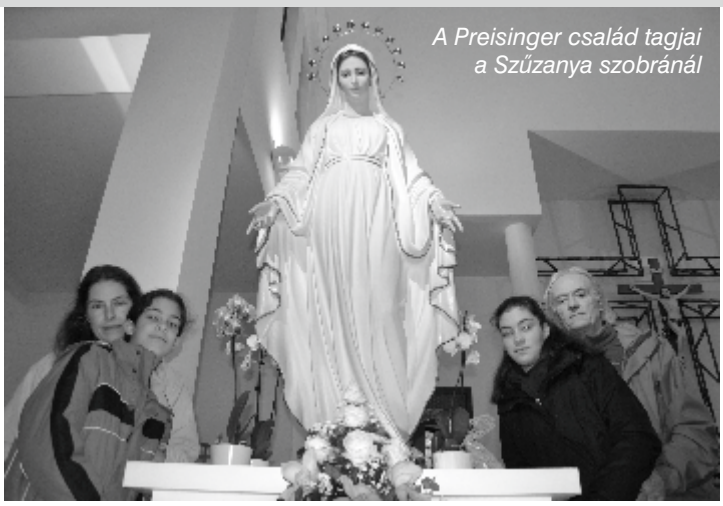

A Preisinger család tagjai a Szűzanya szobránál

Amikor a templomban hirdették a zarándoklatot, nagyot dobbant a szívem, éreztem, hogy most mennem kell, de nem értettem, mert a módját nem láttam. Imádkozni kezdtem érte. Amire jelentkezni mentem, tudtam, hogy nem mehetek egyedül, családommal kell útra kelnünk, de elérhetetlennek találtuk.

Hitünket próbára tették azzal is, hogy mire jelentkeztünk közösen, a kisbusz már megtelt. Ekkor történt valami: az összes erőnk összeadódott családommal, naponta még többet imádkoztunk és valamilyen késztetésre ebben az időben kezdtük el a Medugorje-i rózsafüzért imádkozni közösen. Egymásnak adtuk a gondolatokat, kiket hívhatnánk el az útra. Az összekapcsolt imáink meghallgatásra leltek. Egyre több imádsággal készültünk a zarándoklatra. Ezt a csendes elmélyülésünket segítette a Mindenszentekre való ráhangolódás is.

Végre elérkezett a várva várt nap! Támogató gondolatok és „titkos kezek” munkája segítette a megvalósulását. Ezúton is köszönjük ismerten, és ismeretlenül mindannyiuknak! Isten áldja meg Őket!

A hosszú út fáradtságát enyhíteni tudta a rózsafüzérek imádkozása. Nyugalmat és biztonságot is jelentett számunkra. Jó volt úgy megérkezni este, hogy szinte családtagként, magyar szóval, tárt karokkal fogadtak minket.

Keresztutunkat végig tövises bokrok szegélyezték. Félelmeinket legyőzve mezítláb mentünk fel a Fogadalmi Kereszthez. Katartikus élmény volt számomra az egész keresztút megtétele.

Felemelő érzés volt látni, ahogyan idegen emberek nyújtottak segítő kezet egymásnak, megta-

pasztalni a hit erejét. Most már értem, hogy ezt át kell élni!

A Tihaljina-i templom Mária szobra mindannyiunkat lenyűgözte.

A Jelenések Hegyén Mária alakja körül pont olyan halványkék volt az ég, mint a tihaljinai Mária szobor köpenye.

A szombat esti szentségimádás felejthetetlen élmény volt számunkra. A csodálatos zenével és énekkel szárnyalt a lelkünk.

A vasárnap reggeli Isten tiszteletet az Utolsó vacsora című festmény előtt mutatta be Kornél testvér. Az „Áldásoddal megyünk” című dallal indultunk útra.

Páratlan élmény volt Mátyás számára, hogy minden misén ministrálhatott és olvashatta a könyörgést.

Példaértékű, hitet erősítő volt számunkra az egymásnak való segítségnyújtás, a sok törődés, figyelem, aminek mentén összerendeződött zarándokcsoportunk.

Amikor szeretteinknek ajándékot választottunk, döbbentünk rá, hogy a rokontól kapott kő és kendő a Szűz Anya hívása volt Medugorje-ból. Istennek legyen hála, hogy meghallottuk és eljuthattunk Medugorje-ba!

Cs.E

Szüntelenül imádkozzunk - **Jézus-ima**

Mindenszentek és Halottak napján, szeretteink sírjait látogatva, mi élők is elgondolkodunk azon, vajon milyen lesz a találkozás Jézussal, mikor éltünk filmje lepereg és tőlünk is megkérdezi, mint a vak Bartimeustól: "Mit kívánsz, mit tegyek veled?" És akkor üdvös lesz, ha azt válaszoljuk: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön! Rövidebb formában: Uram irgalmazz!

Gyakoroljuk sokat, mert nem tudjuk sem a napot, sem az órát. Szellemi-fizikai állapotunkban is bekövetkezhet hirtelen változás, amikor már nem tudunk imádkozni, s ezt a fohászt sem tudjuk már elmondani. Szent Pál is többször írja, és Jézus is beszél az apostoloknak, arról, hogy szüntelenül kell imádkozni.

A Jézus-ima rózsafüzérhez hasonló, a keleti keresztény hagyományban elterjedt, szerzetesi eredetű, szóbeli ima. Szövege a vak Bartimeus felkiáltásából - Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! - kiindulva alakult ki. Az ima szövege a következő: *„Uram, Jézus Krisztus, Élő Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!”,* de mondhatjuk a legősibb formát: *Kyrie eleyson! Uram, irgalmazz!,* vagy a legrövidebb formát, a Szent Nevet: *JÉZUS!,* vagy *Jézus Krisztus!* nevének ismétlését.

A szüntelen ima eszköze a csotki, ami a Rózsafüzérre emlékeztető, fonalból csomózott imafüzér. A csotkit az teszi különlegessé, hogy aki köti, szüntelenül imádkozza a fent említett fohászt, így a füzér megszentelődik. A csomók száma lehet 33 (plusz ami a keresztet alkotja), ez Jézus Urunk földi éveinek számát jelképezi, de van 50 és 100 szemes variáns is. Színe fekete, a bűnbánat színe.

Csotkival a kezünkben útonútfélen szüntelenül segítségül hívhatjuk Jézus Krisztus nevét. Minden szemre mondjuk: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„De a szó még önmagában nem elég, hanem társulnia kell hozzá a lélek teljes akaratának, hogy az elme, a belső értelmes szó és az akarat, a Szentháromság mintájára egészen »egyek legyenek«. A szív imája jóvoltából alázatra, bűnbánatra, önismeretre, könnyes töredelemre és őszinte megtérésre tehetünk szert. Lelki állapotunk igazi tükre ez.”

Gyakoroljuk sokat, s akkor az elménk leszáll a szívünkbe, és megtapasztaljuk a szüntelen ima csodáját.

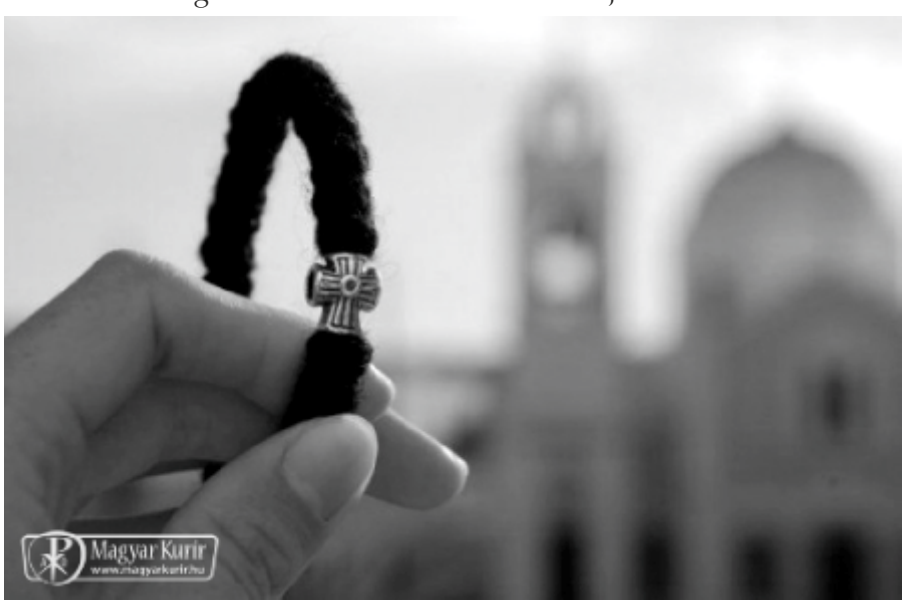

I.M

Az újjáéledő rózsafüzér

Néhány gondolat Szent II. János Pál pápa írásai nyomán.

A rózsafüzér a maga egyszerűségében és mélységében nagyon jelentős imaforma a mai időkben is.

A nehézségek, amelyek az új évezred elején jelen vannak a világ horizontján, arra a belátásra vezetnek, hogy csak égi beavatkozás ébreszthet bennünk reményt egy kevésbé sötét jövő iránt. Jézus Krisztus nevében és a Szűzanya közbenjárásával kérjük a Mennyei Atyát, hogy változtassa meg a konfliktusok szereplőinek és a nemzetek kormányzóinak szívét. A hívek fedezzék fel újra a rózsafüzér erejét és minden jó hatását.

Mintha a hívek elfelejtették volna azt az imádságot, amely egykor a török szultánok világhódító hatalmától mentette meg Magyarországot és Európát. A keresztények ebből az imából merítettek győzhetetlen lelki erőt az elmúlt századok súlyos megpróbáltatásai között.

A lelki élet fejlődésének egyenes útja a rózsafüzér. Ez a Megváltó megtestesüléséből eredő imádság teljesen Krisztusra irányul: a szóbeli imát egyesíti a szemlélődő-elmélkedő imával, mert titkaiban össze van foglalva Jézus egész élete és tanítása.

Benne rejlik az imádság minden formája: a hálaadás, a kérés és dicséret, a Miatyánk, az Üdvözlégy és a Dicsőség ritmikus ismétlése által. A rózsafüzér titkai misztériumok abban az értelemben, hogy az ismert külső eseményeknek különös sze-llemi-lelki jelentőségük van, melyet csak elmélyülő szemlélődés és elmélkedés által lehet felfogni.

Szemléljük Jézus Krisztus arcának szépségét és megtapasztaljuk szeretetének mélységét. A szemlélődés és elmélkedés két különböző szellemi-lelki tevékenység, a rózsafüzér gyakorlatában ez együtt jár. Ezt könnyen megtanulhatja mindenki, aki használni tudja természetes képességeit: emlékezet, képzelőtehetség, ész és akarat.

Azoktól, akik azt mondják, hogy a rózsafüzér elavult és monoton imádság, azt kérdezem: van-e élő dolog, amely nem ugyanazoknak a cselekedeteknek az ismétlése által él? Isten úgy teremtett mindent, hogy fennmaradásuk érdekében ugyanazok a folyamatok történjenek megszakítás nélkül. A csillagok, a bolygók, a Nap, a Hold, és a Föld ugyanazt a pályát követik, amelyet Isten kijelölt nekik. Az éjszakát felváltja a nappal, évre év következik, mindig ugyanúgy. A sok növény új leveleket hajt tavasszal, aztán virágba borul és ősszel elvesztik leveleiket. Így minden azt a törvényt követi, amelyet Isten megszabott a számára, de még senkinek nem jutott eszébe, hogy ezt elavultnak és monotonnak mondja.

A lelki életben is szükségünk van arra, hogy ugyanazokat az imádságokat ismételjük, ugyanazokat a cselekedeteket végezzük a hit a remény és a szeretet jegyében, hogy életünk legyen. Amikor szerelmesek találkoz-

nak, órákig ugyanazt ismételgetik egymásnak: szeretlek! A szeretet hiányzik azokból, akik azt állítják, hogy a rózsafüzér unalmas, mert semminek sincs értéke, ha nem szeretetből teszszük.

Részletek Szent II. János Pál pápa felajánló imádságából, melyet 2000. október 7-én mondott el Rómában:
„ Te, Anyánk megmutattad nekünk Jézust, méhednek áldott gyümölcsét, az Igét, amely testté lett, a világ Megváltóját.

Könyörögd ki ó Anyánk közbenjáró szavakkal, hogy a kegyelem magvai a szentség teljességévé növekedjenek. Erre hívattunk mindannyian. Ma rád akarjuk bízni jövőnket, mely előttünk áll. Kérünk Téged, hogy kísérj el bennünket az úton. Anyánk, te ismered az Egyház szenvedéseit és reményeit. Állj mellettünk a próbák idején, amelyet a hétköznapok mindannyiunknak tartogatnak. Add, hogy mindannyiunk közös fáradozása által a sötétség ne győzhessen a világosság fölött.

Neked, megváltás hajnalpírja ajánljuk utunkat. Vezetésed alatt találja meg minden ember Krisztust, a világ világosságát, és az egyedüli Megváltót, aki él az Atyával és a Szentlélekkel mindörökkön örökké. Ámen."

P. Kercza Csaba Asztrik OFM

Gyászban is fényesség

Mi a halál?
Mi történik a halálban?

Sokan elsajátították ezt a mondást: *„Onnan még senki nem jött vissza!"* Először is ez szemenszedett hazugság és a hitünk középpontját semmibe vevő rágalom. De bizony, hogy visszajött! Jézus Krisztus a túlvilágról jött vissza, győztesen. De nem csakhogy visszajött, hanem egyenesen onnan is érkezett. Ott vannak, akiket feltámasztott: Jairus leánya; az özvegyasszony fia Naimból; és barátja, Lázár, akinek a teste már oszlásnak indult; ők mind visszajöttek. De ott van az közel 2500 férfi és nő, akik Rajmund Moody mélymerítéses kutatásának interjú alanyai.

Aki tehát azt állítja, hogy nem tudja, mi van odaát, az kérdezze meg Jézustól, olvassa el az evangéliumot, vagy az interjú kötet alapkijelentéseit vesse össze az evangéliumokkal. Azonban mindennél rövidebb idő alatt akkor alkothat képet, ha elolvassa a nyolc boldogságot. Ami abban ígéretként áll, az van odaát, és Jézussal együtt az van itt is az ottani világból. Az az érdekes, hogy a valóság nem fog engedélyt kérni egy embertől sem, hogy lehessen. A valóság van, és érvényre jut.

A halál egy misztérium. Nem csak azért, mert egyedi, megismételhetetlen, hanem azért is, mert a halál következménye, hogy a túlvilágra kerül a lelkünk, ahol a fekete az fekete, a fehér az fehér, azaz a hazugság és az igaz is totálisan jelenik meg aszerint, hogy ki melyik mellett döntött. A halál, olyan, mint egy ajtó, amin át kell lépnie mindenkinek. Olyan ajtó, ami innét sötétségben áll, az Istentől érkező ragyogó világosság miatt. kétség kívül fantáziánk tárgya is, de egyben a földi szenvedések és az időlegesség vége is.

Szent Pál apostolt idézve a halál egy darázs fullánkjához hasonlít, amit Jézus kihúzott és ezzel hatástalanította a „darazsat" és a mérgét. A mérget ugyanis magába fogadta, amikor hagyta

halálra döfni szeplőtelen testét. Azonban az Úr Jézus isteni személye és emberi lelke nem sebződött meg a halál méregétől. Sem a haragtól, sem a méltánytalanságtól, sem az igazságtalanságtól, hanem végrehajtotta saját parancsát, az ellenségszeretetet. Feltámadásával pedig nem csak új életet, de új halált is ajándékozott nekünk. Ennek az új halálnak a neve: Tranzitust. A Jézus irgalmasságában bízóknak, boldog átmenetet biztosít Ő, Szűzanyánk és Szent Mihály arkangyal jelenlétében.

A katolikus hitben élők a halálnak ezt az új valóságát úgy gyakorolják, hogy Jézus Krisztus iránti szeretettől indíttatva jót cselekednek. A jó alatt itt nem az illedelmességi jót, hanem az önzetlen önfeláldozással kivitelezett jócselekedetet értjük. Jót lehet úgy is tenni, hogy nem teszek rosszat, de lehet úgy is jót tenni, hogy növelem a szeretetet magamban és a környezetemben. Erre mindig van lehetőség a hét testi és a hét lelki jócselekedet által.

A mindenszentek napja ma már munkaszüneti nap, ezért a hívők a halottak napi kegyeleti kötelezettségüknek ilyenkor tesznek eleget. A halottak napjától az egyház nyolc napon át teljes búcsút engedélyez, ami azt jelenti, hogyha teljes szívünkből megtérünk és elvégezzük az egyházfegyelmileg szabályozott feladatot, akkor nyolc napon keresztül, minden nap kiszabadíthatunk, egy lelkeket a tisztítótűzből.

Azonban sok más homályos folt van még ennek az ünnepnek a holdudvarában. Ilyenkor fontos volna beszélni, a jó halállal halt hozzátartozóink végső harcáról. Az elmúlás, a halál, a gyász témakörébe tarozó érdekes és mégis elhallgatott végső dolgokról. E kérdéseket kíméletből, tudatlanságból vagy megfelelő szavak híján hallgatásba temetjük, kerüljük. Ilyenek: betegség és emberi méltóság; agónia és a lélek békéje; a lélek kilehelése; távozás e földről és Szent Mihály arkangyal feladata; találkozás a Szeretettel; az ítélet mibenléte; érdem és bűn, jutalom és büntetés; kárhozat, tisztítótűz, mennyország. Ezeket a témákat a teológia nyelvén, tantárgyszerűen eszkatológiának nevezzük.

Betegség és emberi méltóság

A betegség és az emberi méltóság kérdése több fokozatban jelenik meg. Van átmeneti betegség,

amiből meggyógyulnak a betegek, ez az egészségcsökkenés egy átmeneti tapasztalata, de lehet egy komoly műtét, ami után már „nem a régi az ember”. De van olyan betegség is, ami a halálunkat okozza. Sokszor hallani, hogy egy jobb fizikai állapotban lévő és egy rosszabb kilátásokkal betegeskedő közül a kisebb esélyű meggyógyul, míg a jobbesélyű meghal. A betegség mindkét fajtájában vizsgázik az emberi kvalitásunk és az Istenbe vetett reményünk a szeretethez és az élethez fűződő viszonyunk.

A betegség egy gyűjtőfogalom, ami azonban további területek foglal magába: fájdalom, szenvedés, kín. A fájdalom testi tünet; a szenvedés lelki valóság; a kín a kettő együtt. Jézus kínhalála azt jelenti, hogy ő testben és lélekben egyaránt gyötrődött, átélte a kínszenvedés állapotát – nem csak magára vette, mint egy köntöst –, hanem minden egyes emberrel ott van, amikor fájdalmai szenvedései és kínjai vannak. Ő megőrizte ne-

künk a mi emberi méltóságunkat saját magában. Ez azért lehet, mert az emberi méltóságot a bűnnel és nem a szenvedéssel veszítjük el. Igaz, sokszor megesik, hogy egy betegség súlya alatt rosszabbá, elviselhetetlenebbé válik a nyomorult ember. A kínlódó ember ezzel együtt mégis erősebb lehet az egészségesnél, mert megkaphatja lelkébe a szenvedő Jézus erejét.

Közismert, hogy az orvostudomány sokszor nagyon pontosan tudja a betegségek lefolyását. Ez nem csak a gyógyítható, hanem a gyógyíthatatlan betegségekre is áldás lehet. A jó halál kegyelméhez hozzátartozik az önrendelkezési képessége, ami elképzelhetetlen a saját állapot ismerete nélkül. A katolikus, Jézusban és az örök életben hívő ember számára is nagy megpróbáltatás a halállal való szellemi és érzelmi szembesülés. Mégsem helyes eltitkolni a bizonyosan visszafordíthatatlan folyamatba került ember elől az ő megküzdendő állapotát. Jézus nemcsak tudta saját kínhalálát, hanem tájékoztatta és felkészítette szeretett tanítványait arra a számukra elfogadhatatlan, legsötétebb órára.

Az egészségügyi törvény 1997. évi CLIV. 13§ kimondja: „(8) A betegnek joga van arra, hogy számára érthető módon kapjon tájékoztatást, figyelemmel életkorára, iskolázottságára, ismereteire, lelkiállapotára, […].” Értelemszerűen, egy életveszélyes betegségben szenvedők, a gyógymódból és az egészségügyi helyszínből, ma már biztosan felismerik helyzetüket. A betegség és az emberi méltóság kapcsolata leginkább az helyes ismeret, cselekvő- és rendelkező-képesség megléte által marad meg. Ehhez képest a katolikus többlet a fájó és nyers tényeken túl a szentgyónásban, szentáldozásban és a betegek kenetében biztosítja Jézus és a kegyelem jelenlét. Sokszorosan igazolt, hogy a pap megjelenése a betegágynál csak a bizonytalan, kételkedő hozzátartozók számára kínos, a haldoklók pontosan tudják, hogy mit hallgattak el előlük. Ilyenkor mosolyogva mondják: „Hála Istennek, hogy elhozta nekem Jézusomat!”

Agonizálás, ahol a remény végleg győz!

Ha a visszafordíthatatlanság jelei egyértelművé válnak, elkezdődik az agonizálás. Régebben – akárcsak 10 évvel ezelőtt – még nem voltak olyan hatékonyt tünetkezelő lehetőségek, mint ma. Ez azonban magával hozta a végső stádium rendkívüli lerövidülését, valójában tünetmentesen zuhanhat bele a beteg a halál pillanatába. Az agonizálás nem cél, de jelentős szerepe van abban, hogy egészen pontosan megértse a haldokló, amit a szerzetesi hagyományban az elöljárónak ilyenkor tennie kell. Hittel és szeretettel, fenn-

hangon felszólítja a testvért, hogy „Indulj, a te Teremtődhöz!”. Ez ma talán kegyetlenségnek hat az élők fülében, de nem a haldoklóéban. Nagy megkönnyebbülés, hogy meg van engedve az elszakadás, hogy indulhat, mert senki sem tartóztatja, hanem éppen ezzel akarnak jót neki. A lélekajánlás szertartása ezért ezerszer fontosabb, a türelmetlen és babonás nyílászáró igazításán, vagy fontoskodó ágyneműsimítgatásnál.

A haldoklóknál észrevehető, hogy valamilyen lelkiismereti ok vagy szeretetkötelék miatt nem tudnak meghalni és ezért szinte a reményvesztés határáig szenvednek. Furcsa ilyet mondani, de ez lelki értelemben nem egészséges. Biztosítsuk agonizáló szeretteinket a felől, hogy szeretjük őket. Hangozzék el a bocsánatkérés, a hála szava és a szeretetnyilvánítás békés gesztusa. Imádkozzunk az haldokló mellett Üdvözlégyet, Miatyánkot, hiszekegyet, rózsafüzért… Jézus megígérte, hogy ha a haldokló mellett az irgalmasság rózsafüzérét imádkozzuk, csökken az igazságos isteni harag és helyébe lép az irgalom. Ez segíti leginkább az ekkor már lélek szerint látó, elköltözésre kész embert.

A halál

A halál, ha nem idegen-, vagy önkezű esemény, akkor többnyire békés pillanat. Azok lehetnek jelen, akik nem károsak a haldokló üdvösségére. De elképzelhető, hogy azok közül, akiket a leginkább szeretne a haldokló, nem lehet ott mindenki. Ilyenkor előfordul, hogy „vár” a haldokló, esetleg lelke rendkívüli szenvedése ellenére is.

A vértanúk esetében a lelki békét az erőszak sem szünteti meg. Isten szerető csókkal vár minden lelket, mert Isten maga a Szeretet. Azt is szeretettel várja, akiről fájdalmas mindentudásában tudja, hogy elkárhozik. A kárhozat az Egyház tanítása alapján a halált követően nagyon hamar megtörténik. Amikor a lélek kiszáll a testből, egy soha nem tapasztalt új állapotba kerül. Rádöbben, hogy létezését semmi nem fenyegeti. Szent Mihály kíséretében elindul, hogy átvegye Jézustól élete megítélést. Ez úgy történik, hogy csalatkozhatatlan pontossággal tapasztalja meg a lélek, hogy egykori emberi cselekedetei miként hatottak a másik emberre, a környezetre, és mindez miként érintette az őt mindig szerető Szentháromságot. Itt már nincs változtatási lehetőség. Csodálkozva látja majd a lélek, hogy milyen nagy irgalom, hogy az Egyház szolgálata által a pap feloldozta őt bűneitől, ezáltal maga az Isten bocsátott meg neki.

A tisztítótűz létezik

Ott fájdalommal, de teljes egyetértésben tesznek eleget a lelkek a mindenható Isten igazságosságának. A purgatóriumban ugyanaz a tűz égeti ki a lelkekből a salakot, mint ami a pokolban ég, de ott már nincs bűnbocsánat. A tisztuló lelkek látják őrangyalaikat, beszélnek velük, jelenlétük reményt sugároz, mert ők ott a mennyország fényei. A purgatórium végsős állomása a kandidátusi állapot, amikor a lélek már nem szenved, hanem felfokozott – egy örök életre emlékezetes – vágy állapotába „fűttetik fel”. Egyesek szerint a lélek hallhatatlansága éppen abban a pillanatban válik értelmessé, mert nincs olyan test, ami kibírná ennek a vágynak akár a töredékét is.

Halottak napja

A halottak napja engesztelő és könyörgő nap. Nem a Helloween, tökfej-kultusz buli-napja, ami a pogány orgiák kései maradványa, hanem a tisztítótűz kínjaiban szenvedő testvéreinkért felajánlott jóvátételi, engesztelőnap. Valójában itt dől el, hogy van-e bennünk irgalom? Élünk-e a lehetőséggel, hogy akár egy cseppet is könnyítsünk ezen hálás, szent lelkek félelmetes kínjain is? Mert ha most nem is emlékezetes, de saját ítéletünkkor fel lesz idézve, a kérdés, irgalmas voltál-e, amennyire könnyedén lehettél volna irgalmas?

Ha van bennünk irgalom, akkor megtesszük, vagy megfogadjuk, hogy jövőre megtesszük a nyolcadot a tisztítótűzben szenvedő lelkek szabadítására. Az Isten áldja meg mindazokat, akik irgalmasságot gyakorolnak, ismeretlenül is szövetségeseket szerezve maguknak.

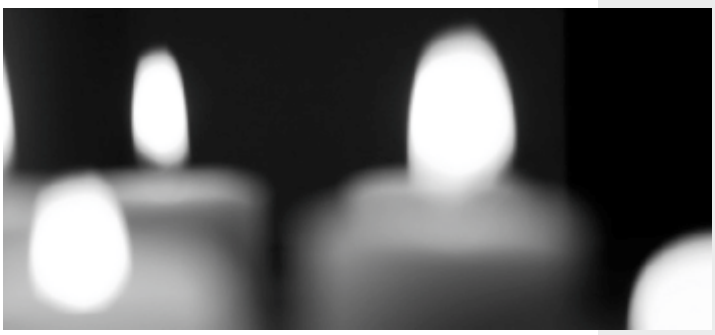

Hirdetések

• Szent Erzsébet ünnepéhez kötődően kilencedet tartunk november 11-18-ig délután 5 órakor Szenterzsébethegyen.
• November 19-én 11 órakor Szenterzsébethegyen búcsúi szentmise lesz.
• Plébániánk Karitász csoportja november 18-án szombaton 15 órakor templomunkban jótékonysági hangversenyt tart.
• November 30-án, december 1-jén és 2-án háromnapos adventi lelkigyakorlatot tart este 6 órakor Zahar Béla, pásztói plébános.
• December 1-jén előző hónaphoz hasonlóan délben és éjfélkor szentmise és imádság lesz.
• December 2-án, első szombaton a búcsúszentlászlói zarándoklat a triidum miatt elmarad.
• December 8-án, Szeplőtelen Fogantatás ünnepén délben szentmise lesz, majd este 17.15 órától a Mária Kertben rózsafüzért imádkozunk – rossz idő esetén a templomban.

Anyakönyvi hírek októberben

Kereszteltek:
Pilise Zalán, Danka Marcell Donát,
Balaton László, Baranyai Bence, Horváth Marcell
Molnár Gergő Mátyás, Németh Máté,
Kustán Dalma Regina, Monek Vivien Mária,
Wolf Gergő Ferenc, Nagy Fanni, Vadvári Ádám

Házasultak:
Bánki József – Szabó Piroska
Csizmazia Gyula András – Bicsák Éva
Bukovics András János – Kiss Zsanett

Elhunytak:
Radics Sándorné/Fitos Mária Erzsébet,
Punk Ferenc, Vass Miklós,
Kálmán Mária Magdolna,
Csóbor Tiborné/Srágli Éva,
Bódis Gyuláné/Török Irén,
Tóth Róbert, Gellén Antal, Friman Béla

Temetési helyreigazítás
Augusztus 30-án elhunyt Horváth Imréné, született Kálmán Teréz temetésén sajnálatos módon elmaradt a búcsúztatás, amit most pótolunk.

Odaadó feleség, szülő, nagyszülő volt, aki egész életét, munkáját a családjának szentelte. Csodálatos nagymamaként mindent megtett az unokáiért.

Szomorú szívvel búcsúzik tőle szerető férje, gyermekei, unokái, imádott dédunokája, menye, veje, keresztgyermekei, unokatestvérei, valamint barátok, szomszédok és utcabeli ismerősök. Nyugodjék békében!

Plébánia iroda nyitva tartása:
Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00
Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-18.00
Péntek: 8.00-11.00
Telefon: +36 (92) 315-143
E-mail: zala@ferencsekzeg.hu
web: www.ferencsekzeg.hu

Ferenc és Testvérei
A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja
8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM
Szerkesztés, kivitelezés:
Szulyovszky Endre, RITEND Bt.

Ára: 200 Ft

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

web: www.ferencsekzeg.hu